

— А-а-а! Филипе! — извика Колю — Докачамъ се. Азъ такъвъ чиякъ не съмъ!

Вратичката откъмъ дъното на кръчмата се отвори и жената влѣзе. Следъ нея вървѣше момчето и носѣше хлѣбъ и една-две чении съ госба.

— Е, Параскевице, — рече Колю — посгрѣ ли се?

Жената се усмихна. Тя бѣше се поободрила, на бледнитѣ ѝ страни бѣше се появила малко червенинка, влажнитѣ ѝ очи свѣтѣха повече.

— Ела да хапнемъ сега. Филипъ е добъръ чиякъ, нѣ, рекълъ е и да ни нагости. Седни, седни, Параскевице. Ти, Филипе, нѣма ли да седнешъ да хапнешъ съ насъ?

— Хранете се, хранете вий, — рече Филипъ.

— Дай ни тогазъ полъ ока винце. Хайде, Параскевице, кани се...

Тѣ седнаха единъ до други. Колю не се и засмиваше, бѣше важенъ, благоприличенъ но и много внимателенъ и услужливъ. Туряше хлѣбъ предъ Параскевица, наливаше ѝ вино, канѣше я.

— Вземи, вземи, Параскевице. Храни се. Ти си уморена. Да се нахранимъ, че ще вървимъ.

— Ами водата? Какъ ще я минемъ?

— Какво ще търсимъ презъ водата. Насъ